

Дамян Дамянов

Ревност

Прости, до днес не те обичах,
тъй както заслужаваш ти.
Съвсем ми беше безразлично
дали съм ти любим, прости.
Дори не те и забелязвах,
че съществуващ покрай мен.
Не те ревнувах, нито пазих.
Живеех с тебе ден за ден.
И честичко сам в други влюбен,
не страдах от страха нелеп,
че може и да те загубя
и да се влюбя. Тъкмо в теб!
До днес. Но днес, незнайно как тъй
един случаен джентълмен
ти хвърли погледче за кратко
и ти направи комплимент.
Дали на мен тъй ми се стори
или пък тъй си бе, не знам,
но пръв път друг ми заговори,
че имам хубава жена.
Че е харесвана, че греє
с особен чар, очи и глас,
че другите съзират в нея
туй, що недосъзирах аз.
И го съзрях. В един миг. С хубост
невиждана те аз видях.
– Нима, нима ще те загубя? –
си виках сам във адски страх.
Нима?! Но нещо по-нелеко
удари мисълта ми с чук:
какъв скъперник е човекът –
цени безценното до него
едва щом му посегне друг.

КРАЙ

© 2001 Дамян Дамянов

Източник: Словото
Набиране: Таня Николова

Публикация

Дамян Дамянов, Надежда Захариева. Ти и Аз. Издателско ателие А6, С. 2001. ISBN
953-737-241-6

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8629>]